

פרשת בא

תאמין, זה יגיע!

“מה השעה,?!” תהתה אשתו של רפי כשכולה מנומנמת.

“עכשיו אחת בלילה, ” השיב רפי שחזר ממקום בילוי ולא רצה שאשתו תדע שהשעה שלוש לפנות בוקר.

לפתע צלצל שעון הקוקיה וקרא בקול: “קוקו, קוקו, קוקו.”

“שמענו אותך, ” התרגז רפי לעבר השעון, “לא צריך לחזור על זה שעכשיו השעה 01:00 בלילה שלוש פעמים...”

מיד עם תחילת הפרשה אנו נתקלים בקושיה חמורה.

הקב"ה מצווה את משה רבינו ללכת לדבר עם פרעה שישלח את בני ישראל, באותה נשימה הוא מבשר לו “כי אני הכבדתי את לבו, ” והוא לא ישלח אתכם.

אם כן, לשם מה נשלח משה אל פרעה להפציר בו שישחרר את בני ישראל אם הקב"ה מונע ממנו זאת? “למען שיתי אותותי אלה בקרב, ” בכדי שהקב"ה יעניש את פרעה על מעשיו הרעים.

אבל - מדגיש רבינו חיים בן עטר, ה"אור החיים" הקדוש - המטרה עמוקה יותר: “ולמען תספר באוזני בנך ובן בנך... וידעתם כי אני ה'.”

על ידי שכל אב יעביר ויספר לבניו ולנכדיו, את סיפור יציאת מצרים, בעיקר בליל הסדר - נגיע לאמונה מוחשית בבורא העולם.

תחדור ללבנו ההכרה בעוצמתו ובשליטתו בכל איתני הטבע.

וזו הייתה המטרה העיקרית בעשר המכות, “וידעתם כי אני ה'.”

אמנם, זאת יש לדעת, בדרך כלל כשנכתבות בתורה המילים “אני ה',” מטרותן היא בכדי לחזק את האמונה בשכר ועונש, שהקב"ה נאמן לשלם שכר טוב לעושי רצונו, וכן גם להעניש את עוברי רצונו ולהיפרע מהם.

בנקודה זו אני חש חובה לשתף אתכם בסיפור מרגש ששמעתי: השיפוץ שעבר בית הכנסת במיליוני שקלים שיווה לו מראה מכובד ביותר, והגבאים החליטו באותה הזדמנות לבדוק את כל ספרי התורה.

הזמינו אברך סופר סת"ם שיבדוק את מצבם, והסופר הודיע שכולם כשרים למעט ספר אחד פסול, אבל ניתן גם ניתן לתקנו.

המחיר: חמשת אלפים דולר.

רוב הגבאים הסכימו למחיר, אבל הגבאי הראשי נעמד על רגליו האחוריות, הוא מוכן להקצות לבדיקה רק

פרשת בא

חמש מאות דולר בלבד.

הגבאים הבינו שלא ניתן לדרוש מהאברך לעבוד בחינם, ואם אין כסף - אין תיקון.

האברך חזר לביתו, אך לבו נקפו: ספר תורה שלא יהיה בשימוש, לא חבל? החליט לזכות את חברו, אף הוא סופר סת"ם, במצוה ושניהם לקחו על עצמם לתקנו בעשירית המחיר.

משנסתיימה המלאכה לקחו שניהם את הספר להגהה ממוחשבת מחוץ לעיר מגוריהם, כשחזרו לביתם נעצרו ליד בית קברות נוצרי בכדי להתרענן מהנהיגה ולעשות צרכיהם במקום שקט.

בפתח בית הקברות עמד שוטר, ביקש לראות תעודות זהות ורשם את פרטיהם, משהושבו להם התעודות "חתכו" השניים בזריזות את בית הקברות בדרכם לפינה נסתרת מאחוריו.

תוך כמה דקות ניצבו בחזרה ליד רכבם, נטלו ידיהם ובירכו "אשר יצר."

המעשה כמעט השתכח מליבם, לולי שחודש לאחר אותו אירוע קיבלו שניהם צווי זימון לבית משפט, התאריך נשא בערך את אותו יום בו לקח השוטר מהם את תעודות הזהות.

לאחר שנלאו שניהם להבין על מה ולמה הם נקראים, החליטו שאין להם ברירה כי אם להתייצב לדיון במועד שנקבע.

בבית המשפט ציפתה להם הפתעה: עשיר מופלג שמת בלי ילדים כתב צוואה בה הוא מורה לחלק את כל רכושו, שנאמד במיליוני דולרים, בצורה שווה ל... כל מי שיבוא להלווייתו.

כמובן, שאסור לספר לאיש על סעיף זה בחלוקת הצוואה, כי אז המשחק יהיה מכור ולא יבואו לכבוד המת, כי אם לכבוד הירוק הירוק הזה.

שני האברכים שנכנסו בפתח בית הקברות, נקלעו בדיוק לשעת הלווייתו של העשיר, והשוטר כתב את פרטיהם על מנת להעניק להם מאוחר יותר את חלקם בצוואה.

הסכום אותו קיבל כל אחד מן האברכים היה שישים ושניים אלף דולר!!!

למרות שאנו יודעים שהעולם מונהג בצורה של שכר ועונש, עלינו לשנן לעצמנו שוב ושוב את העובדה שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, ומי שמוכן להקריב מעט מעצמו למען כבוד שמים, לעולם לא יפסיד מזה.

לעתים השכר ניתן בצורה גשמית ובולטת לעין, אך יש פעמים רבות שהשכר מוענק בצורות שונות, כילדים טובים, בריאות איתנה, פרנסה ברווח ואין מי שיקשר בין המצווה שנעשתה לבין השכר המוענק.

פרשת בא